

วิเคราะห์การใช้ทฤษฎีทางอุดมการณ์เพื่อการรักษาไว้ซึ่งอำนาจทางการเมือง

อุดมการณ์ทางการเมืองโน้มน้าวใจขึ้นมาโดยอาศัยกลไกแห่งความรู้สึกนึกคิด ซึ่งได้มาจากประสบการณ์การเรียนรู้ทางการเมืองนั้นมีหลายอย่าง แต่ในขั้นตอนนี้จะนำมาพิจารณาเพียงอย่างเดียวก็น่าจะพอ "อุดมการณ์ที่เกี่ยวกับระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี" และจะวิเคราะห์ไปตามแนวความคิดที่ว่า "การสร้างลัทธิ (doctrine) ขึ้นมาเพื่อใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งของความพยายามขั้นแรกที่จะก้าวไปสู่อำนาจในการเป็นผู้นำทางการเมือง"^{๘๗}

เมื่อพิจารณาจากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้นแล้ว ก็พอที่จะแยกการวิเคราะห์อุดมการณ์ที่เกี่ยวกับระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีออกได้เป็นประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (๑) ปัจจัยที่เป็นเหตุให้มีการโน้มน้าวใจสร้างอุดมการณ์ทางการเมือง (๒) ลักษณะของอุดมการณ์ทางการเมือง (๓) การปลุกฝังอุดมการณ์ลงในสังคม (๔) โครงสร้างของอุดมการณ์ และ (๕) ผลที่ได้รับ

๑. ปัจจัยที่เป็นเหตุให้มีการโน้มน้าวใจสร้างอุดมการณ์ทางการเมืองมีหลายประการ แต่ที่สำคัญ คือ

๑.๑ สภาพการเมืองของอินโดนีเซียเปิดทางล่อใจ

สภาพการเมืองของอินโดนีเซียก่อน ค.ศ. ๑๙๕๖ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่เป็นเหตุให้มีการโน้มน้าวใจสร้างอุดมการณ์ ทั้งสี่นี้ตั้งแต่อินโดนีเซียได้รับเอกราชจากเนเธอร์แลนด์ในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เป็นต้นมา สภาพการเมืองซึ่งเกิดขึ้นที่ประกาศเอกราชใน ค.ศ. ๑๙๔๕ นั้นมีการปกครองคล้ายระบอบประธานาธิบดี ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งให้อำนาจแก่ผู้การเมืองมากที่สุด ต้องเปลี่ยนมาเป็นระบบรัฐสภาและอำนาจที่อยู่กับผู้การเมืองลดลง เพราะแบ่งให้สถาบันทางการเมืองอื่น ๆ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๐ เพื่อให้เกิดการถ่วงดุลระหว่างอำนาจอหิปไตยทั้งสามส่วน ผู้การเมืองอยู่ในฐานะประมุขของรัฐที่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อบุคคลหรือ

^{๘๗} W.Howard Wriggins, op.cit., p.129.

สถาบันใด ๆ คณะรัฐมนตรีไม่ทรงรับผิดชอบต่อประธานาธิบดี แต่ทรงรับผิดชอบต่อนิติบัญญัติ การเมืองของอินโดนีเซียภายใต้ระบบรัฐสภาในระยะแรก ๆ การบริหารประเทศที่พอที่จะดำเนินไปได้ ความวิสัยของประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชและรัฐการโนก็ยังคงมีอำนาจที่สำคัญอย่างหนึ่งคืออำนาจในการแต่งตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจไว้ชั่วคราว รัฐการโนก็ยังสามารถแต่งตั้งบุคคลที่ยังรักภักดีต่อตนเข้ามาเป็นฐานรองรับอำนาจทางการเมืองไว้ได้อีกวาระหนึ่ง แต่เมื่ออำนาจในเวลานี้หมดไป เพราะได้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนการแต่งตั้งใน ค.ศ. ๑๙๕๕

ผลของการเลือกตั้งไม่ปรากฏว่ามีพรรคการเมืองใดได้รับคะแนนเสียงข้างมาก และพรรคการเมืองที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้รับการเลือกตั้งกลับได้รับคะแนนเสียงมากเป็นอันดับที่ ๔ คือพรรคคอมมิวนิสต์ จึงทำให้การเมืองภายใต้ระบบรัฐสภาที่มีพรรคการเมืองเป็นตัวประกันประสบความล้มเหลวในการบริหารประเทศ ความวุ่นวายทางการเมืองก็เกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๕๖ ความไม่พอใจอันเกี่ยวกับความล้มเหลวทางการเมืองได้กระจายไปถึงกลุ่มทหารและในดินแดนนอกเกาะชวา เพราะพวกที่อาศัยอยู่สามเกาะอื่น ๆ ก็คิดว่าการปกครองแบบเอกรัฐหรือรัฐเดี่ยวทำให้อดประโยชน์ทาง ๆ ทั้งในทางการเมือง การเงิน และเศรษฐกิจไปกองอยู่ที่ส่วนกลาง และเปิดโอกาสให้ผู้นำพรรคการเมืองต่าง ๆ ในจาการ์แจกจ่ายแบ่งปันความมั่งคั่งทรัพย์สินในดินแดนต่าง ๆ แก่พรรคพวกและสมาชิกพรรคการเมืองของตน โดยไม่สนใจที่อยู่นอกเกาะชวาทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านั้นเป็นผู้ผลิตสินค้าต่าง ๆ ที่ส่งไปจำหน่ายต่างประเทศและได้เงินมาบำรุงประเทศ แต่เงินงบประมาณตกอยู่ที่ชวาเป็นส่วนใหญ่ ผู้ผลิตไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร ในสภาพการณ์เช่นนี้โรคกาฬการเมือง การอดราษฎรบึ้งทรวงและการคิดล้มบนเจ้าพนักงานได้ระบาคั่วไป

สภาพการเมืองดังกล่าวจึงเปิดทางล่อใจให้รัฐการโนแสวงหาหลักการเมืองชนิดใหม่ที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศเพื่อค้ำจุนการรักษาอำนาจทางการเมืองของเขาต่อไป สิ่งนี้ก็คือ "ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี" (Guided Democracy)

S. Takdir Alisjahbana, Indonesia : Social and Cultural Revolution (London: Oxford University Press, 1966), pp.144 - 145.

๑.๒ ความสำเร็จในการพัฒนาการทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ของรัฐสเปนและสาธารณรัฐประชาชนจีน

เมื่อยุคแห่งการเดินทางไปเยือนประเทศต่าง ๆ ได้เริ่มต้น ชูการ์โนได้มีโอกาสไปยุโรป อเมริกา และเอเชีย ความสำเร็จในด้านการเมืองที่ชูการ์โนได้มองเห็นจากบางประเทศโดยเฉพาะรัฐสเปนและสาธารณรัฐประชาชนจีน ก็ปัจจัยที่เป็นเหตุให้ชูการ์โนคิดที่จะพัฒนาการเมืองและเศรษฐกิจของอินโดนีเซียไปตามแนวความคิดของรัฐสเปนและสาธารณรัฐประชาชนจีน เพราะเห็นว่าการเมืองของอินโดนีเซียภายใต้ระบบรัฐสภานั้นไร้ไม่ได้ ดังนั้นใน ค.ศ. ๑๙๕๗ ชูการ์โนเสนอว่าอินโดนีเซียควรยกเลิกระบอบประชาธิปไตยเสรีนิยมแบบตะวันตก เพราะทำให้อินโดนีเซียล้มเหลว อ่อนแอ และควรนำระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีมาไว้แทน เพราะเป็นระบบการเมืองที่สอดคล้องกับค่านิยมของชาวอินโดนีเซีย มูลเหตุที่ทำให้ชูการ์โนเสนอรบการเมืองดังกล่าวเขามานั้นเนื่องมาจากในช่วงระยะเวลาที่เขาเดินทางไปเยือนรัฐสเปนและสาธารณรัฐประชาชนจีนใน ค.ศ. ๑๙๕๖

ชูการ์โน ประทับใจในความสำเร็จของประเทศทั้ง ๒ เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความสำเร็จในการจัดการทางการเมืองและการแบ่งแยกอำนาจตามหลักประชาธิปไตยแบบรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางอย่างเด็ดขาด จนทำให้การบริหารงานเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศโดยเฉพาะด้านวัตถุของทั้ง ๒ ประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อชูการ์โนเดินทางกลับมาแล้วได้เปรียบเทียบผลความสำเร็จในทางการเมืองของ ๒ ประเทศดังกล่าวแล้วกับความสำเร็จของอินโดนีเซียภายใต้ระบบรัฐสภาแยกกลางกันมากที่สุด ชูการ์โนจึงตัดสินใจว่าอินโดนีเซียต้องเปลี่ยนระบบการเมืองและการปกครองใหม่ตามแนวของรัฐสเปนและสาธารณรัฐประชาชนจีนบ้าง เพราะเป็นระบบการเมืองที่มีประสิทธิภาพ โดยการรวมกลุ่มทาง ๆ เขาคอยกัน รวมพรรคคอมมิวนิสต์ นักวิชาการ ทหาร ข้าราชการ และกรรมกรเขาคอยกัน และได้มีผู้นำที่มีอำนาจสูงสุด (Supreme Authority) สำหรับการเมืองของรัฐสเปนที่ชูการ์โน มีความสนใจเป็นกรณีพิเศษ ก็คือความสามัคคีในสภาผู้แทนราษฎรทั้งในระดับชาติและระดับรอง ๆ ลงมา ความสามัคคีเกิดขึ้นได้เพราะมีพรรคการเมืองเพียงพรรค

๘๘
 Lennox A. Files, op.cit., p.81.

เกี่ยว การทำงานของพรรคเข้าไม่มีส่วนร่วมในทุกแง่ทุกมุมด้วยความเสียสละและกระตือรือร้น^{๕๐}
 และสิ่งทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วคือสิ่งที่ผู้การเินเมืองการจะสร้างให้กับการเมืองของอินโดนีเซีย แต่ไม่
 ไรเหมือนกันทั้งหมด ต้องพัฒนาให้เป็นเอกลักษณะเฉพาะอินโดนีเซีย คือเอาส่วนที่ดีของลัทธิการเินเมือง
 ดังกล่าวมาไว้กับการเมืองของอินโดนีเซียที่สอดคล้องกับหลักปรัชญาที่ สำนวนจุดเด่นของการเมืองใน
 สามารถรัฐประศาสน์ที่ประทับใจผู้การเินมาก คือ "ความมีอำนาจสูงสุดของผู้นำ" เพราะผลของ
 การมีอำนาจเด็ดขาดของผู้นำช่วยให้นำนำเดินแผนกทางการ เมืองและพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ
 ภาพในทุก ๆ ความ จนทำให้สาธารณรัฐประศาสน์จีนกำลังจะก้าวไปสู่ความเป็นมหาอำนาจโดยเฉพาะ
 การพัฒนากานวิฤๅ^{๕๑}

๑.๓ ผลจากการประชุมของกลุ่มนักศึกษาราวอินโดนีเซียที่กำลังศึกษาอยู่ในยุโรป

มีรายงานฉบับหนึ่งกล่าวว่า มีนักศึกษาราวอินโดนีเซียที่กำลังศึกษาอยู่ในยุโรปใน ค.ศ.
 ๑๙๔๖ กลุ่มหนึ่งได้ทำการประชุมปรึกษาหารือกัน และอภิปรายปัญหาการเมืองที่กำลังวุ่นวายอยู่ใน
 อินโดนีเซีย เพื่อแสวงหาวิธีการที่จะนำพาให้แก้ไขปัญหาทางการเมืองที่ประเทศของตนกำลังประสบ
 อยู่ ที่ประชุมได้กรางรายงานผลการประชุมของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว และได้เสนอกรางรายงาน
 การประชุมต่อผู้การเินโดย ไชรุต ซาเลห์ ในระหวางที่ผู้การเินได้พบปะกับกลุ่มนักศึกษาเมื่อเขาเดินทาง
 ทางไปเยี่ยมเยียนประเทศต่าง ๆ ในยุโรป ใน ค.ศ. ๑๙๔๖ นั้นเอง ความคิดของที่ประชุมกลุ่มนัก
 ศึกษาจึงกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้การเินเกิดลัทธิทางการเมืองตามระบบ
 ประชาธิปไตยแบบนำวิฤๅ^{๕๒}

๑.๔ ผลของการปรึกษาหารือระหว่างผู้นำของอินโดนีเซียด้วยกัน

มีรายงานฉบับหนึ่งระบุว่า จุดเริ่มของคำว่า "ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิฤๅ" นั้น
 เกิดจากการปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาการเมืองของบรรดาผู้นำทั้งหลาย และในการสนทนาแต่ละ

^{๕๐}
 Howard Palfrey Jones, op.cit., p.239.
^{๕๑}
Ibid., p.241.
^{๕๒}
Ibid., p.190.

ครั้งบรรดาผู้นำมักจะชอบใช้ภาษาคำขบถ ๆ เพราะภาษาอินโดนีเซียมีคำศัพท์ไม่เพียงพอโดยเฉพาะ
 เมื่อผู้นำเหล่านั้นต้องการอธิบายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเมืองของอินโดนีเซียที่สลับซับซ้อนมาก
 มากในภาษาคำว่า "นำวิถี" (guided) มีความหมายเท่ากับคำว่า "วางแผน"
 (planned) เพราะฉะนั้นถ้าจะแปลตามภาษาอังกฤษว่า "ประชาธิปไตยแบบวางแผน"
 (planned Democracy) ก็จะไม่สร้างบรรยากาศให้ใกล้เคียงกับคำว่า "นำวิถี" (guided)
 เพราะนิสัยของซูการ์โนนั้นมักชอบใช้คำศัพท์ที่น่าฟัง (dramatic word) ชอบใช้คำศัพท์แปลกๆ
 เพราะคำว่า "วางแผน" (planned) เป็นคำศัพท์ที่ใครทั่วไปในประเทศตะวันตก ซูการ์โนจึง
 ใช้คำว่า "ประชาธิปไตยแบบนำวิถี" ซึ่งเป็นคำที่สร้างบรรยากาศทางการเมืองมากกว่าโดย
 เฉพาะซูการ์โนเองจะเป็นอย่างนี้ ^{๕๓}

๑.๕ การเรียนรู้ทางการเมืองของซูการ์โนก็อาจจะเป็นปัจจัยอย่างหนึ่ง

ในทัศนะของผู้ที่ศึกษากันเอง เชื่อว่าอิทธิพลที่ซูการ์โนได้เรียนรู้ทางการเมืองมา
 จะมีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการสร้างลัทธิการเมืองในครั้งนี้ เพราะความปกตินั้นรวมใจปรัชญา
 ของชาวชาวสมัยโบราณ (javanese maxim) มาเป็นหลักในการแก้ไขปัญหาคความยุ่งยากทาง
 การเมืองของตนมา กล่าวคือความเชื่อที่ว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องหนึ่ง" นั่นคืออิทธิพลที่ซูการ์โน เพราะ
 ได้เรียนรู้มาทั้งแก๊งเป็นแก๊ง ๆ ก่อนจะทำการศึกษา ซูการ์โนพยายามไปปรัชญาที่ว่านี่มาเป็นพื้น
 ฐานในการแก้ไขอำนาจทางการเมือง เพราะเมื่อปรากฏว่า กลุ่มการเมืองต่าง ๆ แยกแยกกัน สิ่ง
 จะนำไปสู่ความแตกแยกภายในชาติ ซูการ์โนพยายามทำให้กลุ่มการเมืองต่าง ๆ มาอยู่ภายใต้อิทธิพล
 ของเขาโดยที่พรรคการเมืองอินโดนีเซียเป็นแกนนำรวมกลุ่มการเมืองที่แตกแยกกันเข้ามาเป็น
 สหพันธ์พรรคการเมือง และเขาเป็นประธาน ในที่สุดกลุ่มการเมืองจะมารวมกัน ในลักษณะที่เรียกว่า
 "ความเห็นของท้องถิ่นของกลุ่มการเมืองแห่งอินโดนีเซีย" ความเห็นของท้องถิ่นย่อมสอดคล้องกับ
 คำนิยมของชาวอินโดนีเซียสามหลัก โกลอง - โรยอง ซูการ์โนมักอ้างเสมอว่าการจัดตั้งคณะรัฐ
 มนตรีที่ สภาที่ปรึกษาที่ พยายามที่จะให้เป็นไปสามหลักดังกล่าวแล้ว และการกีดกันปัญหาต่าง ๆ

^{๕๓} Ibid., p.191.

ไม่ใช่ว่าหลักการออกเสียงหรือไต่เสียงข้างมาก แต่อาศัยหลักความเห็นพ้องต้องกัน ซึ่งความเห็นพ้อง
 ต้องกันจะเกิดขึ้นได้ก็ของปฏิบัติได้เป็นไปตามกระบวนการที่ช่วยเสริมสร้างสามัคคี คือ การ
 ปรีกษาหารือ (permusjawaratan) และต้องปรีกษาหารือจนทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกัน
 (Mufakat) เมื่อเห็นพ้องต้องกันก็ขอมำมาซึ่งการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Gotong-
 Royong) จากความคิดในเรื่องนี้จะเป็นไปได้ว่า ชุมชนในท้องถื่นการรวมพลังการ เมืองส่วนต่าง ๆ
 เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และการที่คิดสิ่งปัญหาต่าง ๆ นั้นคงทำในลักษณะที่ปรึกษาหารือแล้ว
 ให้เกิดความเห็นพ้องต้องกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกันอันเป็นพื้นฐานของอุดมการณ์ทางการเมืองที่
 เรียกว่า "ประชาธิปไตยแบบนำวิถี"

๒. ลักษณะของอุดมการณ์ทางการเมือง

๒.๑ "ประชาธิปไตยแบบนำวิถี" มีลักษณะของความเป็นอุดมการณ์ที่อยู่ในตัวของมันเองตรง
 ที่ว่า "ประชาธิปไตยแบบนำวิถี" เป็นความคิดความเชื่อหรือเป็นลัทธิการเมืองที่แบบแผน มีแนวทาง
 แน่นนอน มีจุดหมายปลายทางและวัตถุประสงค์ที่จะทำให้เกิดความพยายามของมนุษย์สัมฤทธิ์ผล และเป็น
 ความคิดความเชื่อทั้งในทางการเมืองและการปกครอง มีความมุ่งหมายที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
 ในทางการเมือง การปกครองและแนวทางแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่เห็นว่ายังไม่สมบูรณ์ และความคิด
 ความเชื่อที่ว่านี้เป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ อันเป็นรากฐานของความชอบธรรม จึงทำให้การเชื่อใจ
 ปฏิบัติงานและเห็นพ้องต้องกัน ทั้งในหลักการ ความมุ่งหมาย และผลจากการปฏิบัติอันก่อให้เกิดผล
 ใฝ่ในการควบคุมชนในสังคม นอกจากนี้ประชาธิปไตยยังชี้ให้เห็นถึงความเป็มาของระบบ
 ธรรมนิยมประเพณีดั้งเดิมเกี่ยวกับการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ในทัศนะของสังคมอินโดนีเซีย
 และประชาธิปไตยแบบนำวิถียังพยายามอธิบายสภาพการเมืองของอินโดนีเซียในยุคนี้ปัจจุบันว่า
 เป็นอย่างไร ในขณะที่อินโดนีเซียตกอยู่ใต้อการปกครองของระบบรัฐสภาแบบตะวันตก จึงทำความ
 อ่อนแอให้แก่อินโดนีเซียเป็นอย่างมาก และถ้าอินโดนีเซียกลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของระบบ
 ประชาธิปไตยแบบนำวิถีแล้วจะแก้ไขข้อบกพร่องโดยการวางแนวทางปฏิบัติในทางการเมืองส่วนรับ

๘๘ Bernhard Dahm, op.cit., p.79.

ประการแรกอินโดนีเซีย เพื่อให้ชาวอินโดนีเซียบรรลุถึงความมุ่งหวังที่จะได้คืนสู่เอกราชอีกด้วย

๒.๒ "ประชาธิปไตยแบบนำวิถี" เป็นอุดมการณ์ทางการเมืองที่เป็นไปในลักษณะผสมผสานมากกว่าที่จะเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ^{๕๕} ชูการ์โนมักจะใช้ศิลปะแห่งความนึกคิดอันได้มาจากประสบการณ์ทางการเมืองสร้างอุดมการณ์ขึ้นมา โดยเฉพาะประสบการณ์ที่ได้มาจากการเรียนรู้ในเรื่องลัทธิมาร์กซิสม์ - เลนินนิสม์ และผลในทางปฏิบัติที่ล้มล้างการปกครองระบอบความสำเร็จอีกด้วย คือความสำเร็จของกายคอมมิวนิสต์ แต่ครั้งจะกล่าวถึงถึงกล่าวมาให้เป็นหลักในการปกครองประเทศก็ไม่เป็นการเหมาะสม เพราะวัฒนธรรมทางการเมืองแตกต่างกัน การลอกมาทั้งดุ้นย่อมจะไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมที่แท้จริงของอินโดนีเซีย จึงรวมเอาอุดมการณ์ทางการเมืองจากหลักการของประชาธิปไตย ฟาสซิสม์ และอำนาจนิยมเข้ามาไว้ด้วยกัน โดยเฉพาะอุดมการณ์ทางการเมืองจากหลักอำนาจนิยมและฟาสซิสม์มองเห็นได้อย่างเด่นชัด ซึ่งย่ำในเรื่องการเคารพเพื่อซึ่งผู้นำผู้มีปกาภิศ ความคิดของผู้นำย่อมถูกต้องและชนในชาติจะหองปฏิบัติตาม อุดมการณ์ฟาสซิสม์ไม่ต้องการใหญ่โตปกครองทั้งข้อสงสัยหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้นำ เพราะผู้นำเท่านั้นที่จะนำชาติไปสู่ความเป็นมหาอำนาจ ประการแรกวิหิตความร่วมมือโดยเพื่อซึ่งผู้นำอย่างเคร่งครัด เพื่อความยิ่งใหญ่ของชาติ สังคมอินโดนีเซียก็เคยได้ยินเรื่องราวผู้ปกครองนั้นสืบเชื้อสายมาจาก "อามิยาบู" ซึ่งเป็นบุตรของ "อารจุนา" ผู้ได้รับอำนาจของพระเจ้า คำพูดของผู้ปกครองย่อมเป็นกฎหมาย มนุษย์ผู้อยู่ใต้อำนาจปกครองจะคือคลังชักขวางไม่ปฏิบัติสวามิภักดิ์ ผู้ปกครองไม่เคยทำอะไรผิดพลาด ซึ่งที่ผู้ปกครองพูดออกไปไม่มีอะไรไม่เป็นความจริง^{๕๖} อุดมการณ์ทางการเมืองของชูการ์โนจึงเป็นอุดมการณ์ทางการเมืองที่มีส่วนผสมผสานระหว่างลัทธิต่าง ๆ ซึ่งหมายความว่า ชูการ์โนพยายามคัดแปลงลัทธิมาร์กซิสม์ - เลนินนิสม์ ตลอดจนหลักการของประชาธิปไตย หลักการแห่งอำนาจนิยมและหลักการของฟาสซิสม์ให้สอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีของอินโดนีเซียนั้นเอง ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างคำปราศรัยตอนหนึ่งของชูการ์โนซึ่งมีสาระสำคัญว่า "เราอย่าเลียนแบบ เราอย่าขอมืม และรับเอาประชาธิปไตย"

^{๕๕} J.D.Logge, Sukarno (Victoria, Australia: Penguin Books Australia Ltd. Ringwood, 1972), pp.337 - 339.
^{๕๖} Mochtar Lubis, op.cit., p.35.

ไทยแบบเสรีนิยม เพราะประชาธิปไตยดังกล่าวไม่เข้ากับวิญญาณ จี.ไอ และเอกลักษณ์ของชาติ
 อินโดนีเซีย และไม่เข้ากับสภาพการเมืองภายในประเทศของเรา" ^{๕๗} และชูการ์ไชนิ่งยืนยันอีกว่า
 "สิ่งที่สอดคล้องกับบรรยากาศของอินโดนีเซียคือ"ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี" ซึ่งเป็นระบบที่ได้
 หลักประกันแก่กลุ่มที่อ่อนแอกว่าจะได้รับการปกป้องคุ้มครอง เมื่อระบบซึ่งอำนาจของกลุ่มที่เข้ม
 แรงกว่าถูกจำกัด ระบบซึ่งป้องกันกลุ่มที่เข้มแรงกว่าจะเอารัดเอาเปรียบกลุ่มที่อ่อนแอกว่า ทั้งนี้
 หมายความว่าประชาธิปไตยแบบอินโดนีเซียจะต้องเป็นประชาธิปไตยที่มีการนำทางหรือประชาธิปไตย
 ไทยภายใต้การนำของผู้นำจะต้องเป็นประชาธิปไตยแบบนำวิถี ดังนั้นจึงต้องเป็นประชาธิปไตยที่
 ไม่ใช่โดยชนชั้นกลางหรือเสรีนิยม ข้าราชการเอกกล่าวว่า ประชาธิปไตยที่เราได้นำมาใช้จนถึงบัดนี้
 เป็นประชาธิปไตยแบบตะวันตกโดยแท้ จะเรียกว่าประชาธิปไตยรัฐสภาได้ เพราะว่าประชาธิปไตย
 แบบที่ฉันนี้ไม่สอดคล้องกันกับบรรยากาศของอินโดนีเซีย เมื่อนำเอาประชาธิปไตยแบบตะวันตก
 มาใช้ก็มักจะมีวาทกรรม เช่น การไร้ความคิดเกี่ยวกับการศึกษามุ่งเน้นการเมืองจนเกินควร
 มีการทำลายวินัย และสายการบังคับบัญชาในทางทหาร มีการฉ้อราษฎร์บังหลวงและความผิดหลากหลาย
 อื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ได้เกิดขึ้นทั้งในวงการเศรษฐกิจ และสังคม ฉะนั้นในการป้องกันความ
 ยุ่งยากน่ามีการที่เกิดขึ้นในฝ่ายบริหารและในกระบวนการรัฐธรรมนูญ เราจำเป็นต้องกลับไป
 สู่อำนาจประชาธิปไตยแบบรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ เพราะเป็นการสอดคล้องกับบรรยากาศของ
 อินโดนีเซียมากที่สุดและเราเรียกว่าประชาธิปไตยที่นำโดยการระดมทุนทางอำนาจโดยการปรึกษา
 หารือกับตัวแทนราษฎร" ^{๕๘} ชูการ์ไชนิ่งพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นหลักประกัน
 ที่จะนำหลักการของประชาธิปไตยแบบนำวิถีไปปฏิบัติได้ดีกว่า เพราะประชาธิปไตยแบบนำวิถีคือ
 ประชาธิปไตยที่มีลักษณะดังนี้

- (๑) ประชาธิปไตยแบบนำวิถี เป็นประชาธิปไตยหรือกามคำแดงในรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ "ประชาธิปไตยที่นำโดยการระดมทุนทางอำนาจโดยการปรึกษาร่วมกันโดยตัวแทนราษฎร"
- (๒) ประชาธิปไตยแบบนำวิถีไม่ใช่แต่จัดการประชาธิปไตยแบบนำวิถีต่างกับประชาธิปไตย

^{๕๗} ร็อบบิ้นส์ สมุทวณิช, เรื่องเก็บ, หน้า ๕๕.
^{๕๘} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๐๐.

แบบรวมอำนาจมาไว้ที่ศูนย์กลาง และต่างกับประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม

(๓) ประชาธิปไตยแบบนำวิถี ซึ่งสอดคล้องห้องกันกับบุคลิกลักษณะของชาติอินโดนีเซีย

(๔) ประชาธิปไตยแบบนำวิถี เป็นประชาธิปไตยในกิจการทั้งหลายทั้งปวงของรัฐทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

(๕) เนื้อหาที่สำคัญของภาวะผู้นำในประชาธิปไตยแบบนำวิถี คือการปรึกษาร่วมกัน แต่เป็นการปรึกษาร่วมกันที่ทำการแนะนำอันชาญฉลาด ไม่ใช่กระทำโดยการโง่เขลาและการมีเล่ห์เหลี่ยมแกมโกง ซึ่งขบถกวนการทดสอบความแข็งแกร่งและการคิดหาทางใหม่ ซึ่งหาใหม่ก็ออกมาเป็นตัวเลข ผลของการปรึกษาร่วมกันโดยผู้แทนราษฎรนี้ จะนำไปสู่วิธีการนำประชาธิปไตยไปปฏิบัติ ประธานาธิบดีก็ได้รับการเลือกด้วยวิธีการปรึกษาร่วมกัน เพื่อที่จะนำผลของการปรึกษาร่วมกันไปปฏิบัติ ประธานาธิบดีแต่งตั้งคนที่มีความสามารถเป็นผู้ช่วย แต่ประธานาธิบดียังทรงรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวต่อสภาพที่ปรึกษาของประชาชน ในการดำเนินกิจการของรัฐโดยทั่วไป ประธานาธิบดีต้องทำงานร่วมกับสภาผู้แทนราษฎร การร่วมมือกันดังกล่าวนี้จะต้องเป็นไปโดยวิธีปรึกษาร่วมกัน โดยการแนะนำที่ฉลาดและจะไม่ให้ความสำคัญแก่การโง่เขลาและการดำเนินแกมโกงทางการเมือง ซึ่งอาจนำไปสู่การยุบคณะรัฐมนตรีทั้งคณะได้

(๖) การศึกษาค้นคว้าในลักษณะที่เป็นการแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นที่มหึมาและในทางสร้างสรรค์ เป็นสิ่งจำเป็นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ที่สำคัญอยู่ที่วิธีการปรึกษาซึ่งต้องกระทำโดยการแนะนำอันชาญฉลาด

(๗) ประชาธิปไตยแบบนำวิถีเป็นเรื่องมือหรือวิธีการแต่ไม่ใช่จุดหมายปลายทางในตัวของมันเอง

(๘) วัตถุประสงค์ในการนำประชาธิปไตยแบบนำวิถีมาสู่ก็คือการให้โตมาซึ่งสังคมที่ยุติธรรม และเจริญก้าวหน้าเต็มไปด้วยความสุขทั้งมวล ทั้งทางวัตถุธรรมและจิตใจ สอดคล้องกับอุดมคติของประกาศอิสรภาพของอินโดนีเซียเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕

(๙) เพราะเหตุที่ประชาธิปไตยแบบนำวิถีเป็นเพียงหนทางหรือวิธีการ ซึ่งยอมรับนับถือเสรีภาพในความคิดและการแสดงความคิดเห็นแก่ตนเองอยู่ในขอบเขตจำกัด กล่าวคือ ภายในขอบเขตที่จะขึ้นอยู่กับความปลอดภัยของรัฐ ผลประโยชน์ส่วนรวมของประชาชน ความเป็นชาติ ศีลธรรมและ

ความรับผิดชอบของพระเจ้า

ตามที่กล่าวมาแล้วขอแสดงให้เห็นถึงลักษณะของอุดมการณ์ของชูการ์โนนำมาใช้เป็นหลักในการรักษาไว้ซึ่งอำนาจทางการเมือง อุดมการณ์ดังกล่าวเป็นลัทธิการเมืองในเชิงอำนาจนิยม เพราะการปฏิบัติทางการเมืองของชูการ์โนโดยแบบนำวิธีนี้ก็คือการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางและอยู่ภายใต้อิทธิพลของชูการ์โนนั่นเอง

๓. การปลูกฝังอุดมการณ์ลงในสังคม

ในการปลูกฝังอุดมการณ์ลงในสังคมต้องพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ เงื่อนไขเบื้องต้นในการปลูกฝังอุดมการณ์ และกลวิธีที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการปลูกฝังอุดมการณ์

๓.๑ เงื่อนไขเบื้องต้นในการปลูกฝังอุดมการณ์ การปลูกฝังอุดมการณ์ลงในสังคมใดหนึ่งอย่างหนึ่งถึงเงื่อนไขเบื้องต้นที่สำคัญดังต่อไปนี้

๓.๑.๑ อุดมการณ์นั้นต้องสอดคล้องหรือผสมกลมกลืนกับรูปแบบการเมืองที่ ซึ่งต้องมีรัฐ ระบอบการปกครอง และรัฐธรรมนูญเป็นฐานรองรับ

๓.๑.๒ อุดมการณ์นั้นต้องสอดคล้องกับการจัดการหรือระเบียบทางการเมืองของรัฐ ที่มีลักษณะของความมั่นคงทั่วในทางปฏิบัติ

๓.๑.๓ อุดมการณ์ต้องสอดคล้องกับสภาวะของประชาชนอย่างเสมอหน้า

๓.๑.๔ อุดมการณ์ต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความจริงที่เป็นอยู่ภายในรัฐ

๓.๑.๕ อุดมการณ์ต้องแสดงให้เห็นถึงแนวปฏิบัติว่าจะอะไรควรมาก่อน และอะไรควรมาทีหลัง ตลอดจนกฎเกณฑ์ที่จะใช้เป็นหลักในการประพฤติกและปฏิบัติทางการเมือง

๓.๒ การปลูกฝังอุดมการณ์ของชูการ์โนสอดคล้องกับเงื่อนไขที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

๓.๒.๑ เงื่อนไขเกี่ยวกับรัฐ อินโดนีเซียดำเนินการปกครองในรูปรัฐเดี่ยว ซึ่งเป็น การรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลาง เงื่อนไขเกี่ยวกับระบอบการปกครอง ก็เป็นไปหาหลักการปกครอง

๘๕ เรื่องเดียวกัน หน้า ๑๐๑ - ๑๐๒.

๑๐๐ W.Howard Briggins, op.cit., p.130.

ที่สอดคล้องกับค่านิยมดั้งเดิมของสังคมอินโดนีเซียที่ว่าความเป็นประชาธิปไตยของอินโดนีเซียยังมีมานานแล้ว เช่นการเลือกตั้งผู้นำที่เรียกว่า "ลูราห์" (Lurah) ซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ตำบล จะต้องทำการเลือกตั้งโดยวิธีลงคะแนนลับ และยังมีสภาอาวุโส สมาชิกมีฐานะเท่าเทียมกันหมด การตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ที่เสนอเข้ามาสู่สภาไม่มีการลงคะแนนเสียง แต่ทำโดยการปรึกษาหารือจนกระทั่งทุกฝ่ายพอใจเห็นพ้องต้องกัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการแก้ไขปัญหานั้น ๆ โดยให้คำแนะนำแก่หัวหน้าหมู่บ้าน ตำบลดังกล่าว และเงื่อนไขเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี เพราะรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ นั้น รวบรวมเอาใจไว้ประธานาธิบดี

๓.๒.๒ เงื่อนไขการจัดองค์การของรัฐ ก็ต้องสอดคล้องกับอุดมการณ์ เพราะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ส่วนใดยังไม่มีการเพิ่มเติมให้เหมาะสม ส่วนไหนที่ไม่จำเป็นก็ตัดออกไป

๓.๒.๓ เงื่อนไขเกี่ยวกับหน้าที่และสิทธิของประชาชน ตามความคิดเห็นของซูการ์โนนั้นการ เมืองภายใต้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีจะทำให้สังคมยุติธรรม และเจริญก้าวหน้า เต็มไปด้วยความสุขทั้งทางวัตถุธรรมและจิตใจ ทั้งสอดคล้องกับอุดมคติของประกาศอิสรภาพของอินโดนีเซียใน ค.ศ. ๑๙๔๕ และยอมรับนับถือเสรีภาพในความคิดและการแสดงออก แต่ต้องมีขอบเขตจำกัด

๓.๒.๔ เงื่อนไขเกี่ยวกับความเป็นจริงในสังคมการเมืองภายใต้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีได้รับการสนับสนุนจากทั้งทหาร ประชาชน และต้องการให้มีรัฐบาลที่เข้มแข็ง

๓.๒.๕ เงื่อนไขเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติ การเมืองภายใต้อุดมการณ์ของซูการ์โนได้วางกฎเกณฑ์ที่จะใช้เป็นหลักในการประพฤติ และปฏิบัติทางการเมืองอย่างรัดกุม

๓.๒ กลวิธีที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการปลุกฝังอุดมการณ์

๓.๒.๑ กลวิธีโดยทั่ว ๆ ไปที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการปลุกฝังอุดมการณ์ เมื่อผู้นำพิจารณาเห็นว่าอุดมการณ์ของตนพร้อมที่จะเสนอต่อประชาชนแล้ว ผู้นำมักจะใช้กลวิธีที่แยบยลตามความถนัดของแต่ละบุคคลที่ไต่มาจากศิลปะแห่งความรู้สึกนึกคิดอันเกิดจากประสบการณ์ทางการเมือง กลวิธีที่นิยมใช้กันมาก คือ มักจะเริ่มตนด้วยการสรรเสริญเยินยอความดีของสังคม ประเพณีในอดีต และคัดค้านไม่ไหววมสังคมดังกล่าวเข้ากับสังคมสมัยใหม่หรือระบอบการเมืองสมัยใหม่ เพราะ

เขาถือว่าในอดีตสภาพความเป็นอยู่ของสังคมเป็นที่พอใจของชาวชนบท สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งใน
 ท้องถิ่นกันเองได้ และถึงความคิดเห็นของทุกฝ่ายก่อนตัดสินใจโดยราษฎรเอง หรือโดยตัวแทน
 ของราษฎร ทุกคนมีนิสัยเป็นพวกสังคมนิยม คือทำงานหนัก เพื่อความเจริญของชนบท เมื่อการปก
 ครองของทางประเทศใกล้สิ้นสุดลง ความดีของสังคมประเพณีการจะได้นำการฟื้นฟู ในขณะเกี่ยวกับ
 ความสามัคคีในชาติก็ต้องการขึ้นมา การพัฒนาเศรษฐกิจก็ต้องการได้รับการส่งเสริม เพราะต้องการ
 สร้างความยุติธรรม มนุษยธรรม และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทุก ๆ ด้าน ไม่ดีที่จะย่ำถึงความ
 จำเป็นของการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและอยู่ดีกินดี การพัฒนา
 ด้านเกษตรต้องการได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจัง เพื่อแก้ไขเรื่องการขาดแคลนอาหาร และให้มี
 อาหารบริโภคกันด้วยผลเมืองที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ผู้นำจะย่ำถึงความกลัวทางชาติว่าพวก
 ทางชาติจะกลับมามีอำนาจอีกโดยให้อาจารย์แกคินแดนที่ทศกัณฐ์ คือที่ศรีของ เขา เพื่อทำการสู้รบกับ
 คินแดนใกล้เคียงที่ขัดแย้งกัน ๑๐๒

ตามที่กล่าวมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า กติวิธในการปลูกฝังอุดมการณ์ลงในสังคมนี้ที่สำคัญคือ
 (๑) สรรเสริญเป็นยกย่องความดีของสังคม ประเพณี และประเพณีการปกครองสมัยใหม่ (๒) สร้าง
 ความสามัคคีภายในชาติ และเร่งการพัฒนาเศรษฐกิจ (๓) สอนทางวิชา

๓.๒.๒ ระยะเวลาและกติกวิธในการปลูกฝังอุดมการณ์ของฐการโนดงในสังคมอินโด
 เนเซีย

ระยะที่ ๑ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๔๖ - ๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ ฐการโนดง
 ดำเนินการปลูกฝังอุดมการณ์ดงในสังคมอินโดเนเซียโดยใช้กติกวิธที่สำคัญ ๒ ประการ คือ การปรา
 รัยและกราเป็นกฎหมาย

(ก) การปรารัย กติกวิธที่ฐการโนดงนำมาใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝัง
 อุดมการณ์ดงในสังคมอินโดเนเซียที่สำคัญเป็นอันดับแรกคือ การปรารัย กล่าวคือฐการโนดงพยายาม
 สอดแทรกความดีอันเป็นพื้นฐานของอุดมการณ์ไว้ในคำปรารัยที่เขาได้มีโอกาสพบกับประชาชนใน

๑๐๒
 W.Howard Wriggins, op.cit., pp.130 - 132.

พิธีสำคัญ ๆ โดยเฉพาะในวันทำพิธีฉลองเอกราชของชาติทุก ๆ ปี ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๖ ใน
 ขณะทำการเมืองอยู่ภายใต้ระบบรัฐสภา เมื่อ ๒๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๖ ชูการ์โนได้แสดงเจตนาพร้อม
 ออกมาให้เห็นว่าเขาต้องการที่จะยกเลิกพรรคการเมืองทั้งหมดโดยกล่าวว่า พรรคการเมืองควรจะ
 ถูกฝังดีกว่า และประชาธิปไตยแบบตะวันตกไม่เหมาะสมแก่อนิโคซีเซีย และสังคมนิโคซีเซียก็ไม่
 เอื้ออำนวยต่อความเป็นประชาธิปไตยที่แท้^{๑๐๓} ทั้งนี้เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับการกระทำของ
 พรรคการเมืองบางพรรคที่พยายามสร้างกำแพงเหล็กในการต่อสู้ซึ่งกันและกัน ความคิดเกี่ยวกับ
 ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีได้รับการพัฒนาตลอดมา และได้เสนอแนะต่อประธานาธิบดีครั้งหนึ่งใน
 วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๗ ซึ่งเขาได้เสนอแนะความคิดที่สอดคล้องกับสิ่งที่เขาต้องการจะให้
 เกิดขึ้น คือ

(๑) การจัดตั้งคณะรัฐมนตรีสหนิกร (Gotong-Royong Cabinet) โดยให้ผู้นำแทน
 ของพรรคการเมืองทุกพรรคที่นั่งในสภา เพื่อให้เกิดดุลยภาพอำนาจ หลีกเลี่ยงปัญหาข้อขัดแย้ง
 และให้คณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีความยุติธรรมกับไปโดยไม่มีกำหนด นั้นหมายความว่าชูการ์โนจะเปิด
 ทางให้พรรคคอมมิวนิสต์เข้าร่วมรัฐบาลด้วย แต่เนื่องจากพรรคการเมืองดังกล่าวเป็นอริกับทหาร
 บก ความคิดของชูการ์โนที่จะให้มีการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีสหนิกรไม่ประสบความสำเร็จ

(๒) การจัดตั้งสภาแห่งชาติได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ กล่าวคือ ภายหลังจากการจัดตั้งคณะรัฐ
 มंत्रीสหนิกรรวมแล้วชูการ์โนก็ได้มาจัดตั้งสภาแห่งชาติโดยประกอบด้วยตัวแทนของกลุ่มอาชีพต่างๆ
 และชูการ์โนเป็นประธาน สภาแห่งชาติจึงเป็นศูนย์รวมของตัวแทนเขาวรรณ กรรมกร กลุ่มสตรี ครู
 ชาวนา ทหาร ผู้แทนพรรคการเมืองและผู้แทนของภูมิภาคซึ่งชูการ์โนเป็นผู้แต่งตั้ง และมีหน้าที่ให้คำ
 ปรึกษาแก่ชูการ์โนและคณะรัฐมนตรีในการแก้ไขปัญหาและกำหนดนโยบาย การทำหน้าที่เป็นการขยาย
 ขอบเขตแห่งการมีผู้แทนของประชาชนให้กว้างขวางออกไป เป็นการช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง
 รัฐบาลกับประชาชนให้มากขึ้น เพราะสมาชิกในสภาแห่งชาติไม่ใช่ผู้แทนของรัฐสภาที่ประกอบด้วยผู้
 แทนขององค์การทางการเมือง หากแต่สมาชิกของสภาแห่งชาติเป็นผู้รับใช้ชูการ์โนมากกว่า และเขาได้
 ใช้ผู้แทนเหล่านั้นติดต่อกับประชาชนโดยตรงอีกชั้นหนึ่ง ความคิดของชูการ์โนที่เสนอขึ้นมาครั้งนี้เรียกว่า

^{๑๐๓}
 Lennox A. Miles, op.cit., p.68.

"ความคิดของซูการ์โนแห่งวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๗"^{๑๐๘} ซึ่งเป็นการเสนอความคิดที่จะนำไปสู่การปฏิรูประบบการปกครองระบอบไทยแบบนำวิถีขึ้นมาในสังคมอินโดนีเซียมันเอง ต่อมาในวันเอกราชของปีเดียวกันนั้น ซูการ์โนได้มีโอกาสปราศรัยกับประชาชนอีก เขาได้เรียกร้องให้ยกเลิกประชาธิปไตยแบบรัฐสภา เพราะเขาเห็นว่า เป็นระบบการเมืองที่ไม่ได้ ทำหน้าที่แก้ไขการทุจริตและวิพากษ์วิจารณ์เท่านั้น และกล่าวเสริมต่อไปอีกว่า ประสบการณ์ที่ผ่านมาประมาณ ๑๐ ปี ประชาธิปไตยแบบรัฐสภาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าไม่ได้ทำประโยชน์อันใดแก่อินโดนีเซีย แต่กลับทำลายและทำให้อินโดนีเซียต้องอ่อนแอลงไปเมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ระบบรัฐสภาที่ควรยกเลิกและสร้างระบบการเมืองที่ดีที่สุกขึ้นมาใหม่ ซึ่งเป็นระบบการเมืองที่เหมาะสมต่อเอกลักษณ์และความรู้สึกนึกคิดของชาวอินโดนีเซีย เพราะถ้าดีที่การเมืองได้ปราศจากเสียงขิงขี้และการนำทางโดยผู้นำที่ชาญฉลาดแล้ว ประชาธิปไตยก็จะกลายเป็นถนนร้าง^{๑๐๙} และเขาพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าประชาธิปไตยเป็นเพียงวิธีการไม่ใช่เป้าหมาย แต่การสร้างสังคมที่ยุติธรรม มั่งคั่ง และอุดมสมบูรณ์ทางทางที่ เป็นเป้าหมายขั้นสุดท้าย ประชาธิปไตยแบบรัฐสภาซูการ์โนกล่าวว่าไม่มีอะไรนอกจากเป็นการท้อผู้อย่างเร็ว และเขาพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าความทองการของชาติในขณะนั้นคือ (๑) เราจะหาเงินทุนเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศจากไหนและด้วยวิธีใด (๒) เรามีวิธีการอย่างไรที่จะได้โดยมาซึ่งนักวิชาการ และนักบริหารที่มีทักษะในการทำงานโดยเร็วที่สุด เพื่อช่วยกันสร้างชาติ (๓) การแสวงหาระบบการเมืองที่ดีที่สุกสำหรับอินโดนีเซีย ซึ่งสอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดของชาวอินโดนีเซีย และเป็นระบบที่สามารถสร้างบรรยากาศที่ตรงกับระบอบของกนิในชาติในระยะหัวเดียวหัวต่อเท่านั้น^{๑๐๖} ได้

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๘ ซูการ์โนพยายามพัฒนาความคิดของเขาต่อไปอีกขั้นหนึ่งโดยชี้ให้เห็นว่าประชาธิปไตยของอินโดนีเซียไม่ใช่ประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมอย่างของยุโรปหรือ

^{๑๐๘} Howard Palfrey Jones, *op.cit.*, p.237.
^{๑๐๙} *Ibid.*, p.239.
^{๑๐๖} *Ibid.*, p.238.

อเมริกา แต่ประชาธิปไตยของอินโดนีเซียต้องเป็นประชาธิปไตยที่ได้รับการปลูกฝังลงไปในความ
รู้สึกนึกคิดของชาวอินโดนีเซีย และชูการ์โนกล่าวว่าเขากำลังจะชุดประชาธิปไตยเขื่อนั้นขึ้นมา
และเสนอต่อชาวอินโดนีเซีย และกล่าวเสริมว่าถ้าชาวอินโดนีเซียยังมีคัมภีร์และหลงมงายอยู่กับ
ประชาธิปไตยแบบอังกฤษ หรือแบบฝรั่งเศสหรือแบบอเมริกา และแบบของรัฐไทยแล้ว อินโดนีเซีย
จะใคร่ถือว่าเป็นชาติที่ลอกเขามา ^{๑๐๗}

ในการไขความพยายามที่จะปลูกฝังประชาธิปไตยแบบนำวิถีลงในสังคมอินโดนีเซีย เขา
ต้องหันกลับไปยังเอาหลักจากชนบทธรรมนิยมประเพณีในปลายปี ค.ศ. ๑๙๔๗ รัฐบาลและประธานา
ธิบดีก็ตัดสินใจนำรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๔ มาใช้ เพราะสอดคล้องกับอุดมการณ์ของชูการ์โนเป็น
อย่างดี ซึ่งตามอุดมการณ์ดังกล่าวในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ของทำในลักษณะการปรึกษาหารือจนทุก
ฝ่ายเป็นที่พอใจ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยอนดาซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นก็ให้ความเห็น
ชอบต่ออุดมการณ์ของชูการ์โนแล้วเช่นกัน และได้ประกาศรับรองโดยมติคณะรัฐมนตรีในวันที่ ๗
พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๔ โดยให้เหตุผลว่า "อุดมการณ์ของชูการ์โนสร้างขึ้นมาเหมาะสม เพราะจะ
ช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดทางการเมืองภายใต้ระบอบรัฐสภา และอินโดนีเซียมีความจำเป็นที่จะต้องทำ
เช่นนั้น เพื่อให้รัฐบาลที่เข้มแข็ง ซึ่งสามารถตัดสินใจและปฏิบัติตามนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ
จึงต้องมีผู้นำอย่างชูการ์โน ซึ่งเคยมีอิทธิพลมาตั้งแต่ตอนที่เคยทำให้รัฐสภาของชาวอินโดนีเซียทั้ง
มวลเกิดขึ้นเพื่อครอบงำเอกราชใน ค.ศ. ๑๙๔๕" ^{๑๐๘}

(๖) ความคิดตามแนวอุดมการณ์ประชาธิปไตยแบบนำวิถีถูกนำมาใช้โดยตรา
เป็นกฎหมาย

ในที่สุดสิ่งที่เรียกว่า "ความคิดของชูการ์โนแห่งวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์
ค.ศ. ๑๙๕๗" ถูกนำมาใช้โดยการออกกฎหมายของประธานาธิบดีในวันที่ ๕ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๕๘

^{๑๐๗}
Ibid., p.239.
^{๑๐๘}
Ibid., p.138.

ซึ่งมีสาระสำคัญดังนี้ (๑) ให้นำเอารัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ มาใช้บังคับเป็นหลักในการปกครอง ประเทศแทนรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๐ (๒) ให้ยุบเลิกสภาวางรัฐธรรมนูญ เพราะสมาชิกมาประชุม ไม่ครบองค์ประชุม (๓) ให้จัดตั้งสภาที่ปรึกษาของประชาชนเป็นการชั่วคราวอันประกอบด้วย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ยังคงมีสภาพอยู่มาตั้งแต่การเลือกตั้งใน ค.ศ. ๑๙๕๕ รวมทั้งผู้แทนจากรัฐบาลท้องถิ่น และผู้แทนจากกลุ่มอาชีพ (๔) ให้เปลี่ยนสภาพของสภาแห่งชาติเป็นสภาที่ปรึกษาสูงสุด (๕) แต่งตั้งคณะรัฐมนตรีทำงาน

การออกกฎหมายก็ยังมีถึงกล่าวแม้ว่าพรรคการเมืองบางพรรคคัดค้านว่า เขาไม่มีอำนาจที่จะทำอะไรได้ แต่ประชาชนไม่สนใจจากสภาของซูการ์โนจะติดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ เขาสนใจเพียงอย่างเดียวว่าประเทศกำลังอยู่ในภาวะฉุกเฉิน และกำลังไถ่กู้ภัยการศึก กลุ่มทหารและกลุ่มทนายแห่งการปฏิวัติ ค.ศ. ๑๙๕๕ ทางก็ให้การสนับสนุน เมื่อรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ มีผลบังคับใช้ ซูการ์โนก็อยู่ในฐานะที่เป็นผู้หมดอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ และดำเนินการพัฒนาอุดมการณ์ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีต่อไป

ระยะที่ ๒ ระหว่าง ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ - ปลายปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ซูการ์โนพยายามที่จะพัฒนาอุดมการณ์ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง โดยไต่ถวิลวิหิตหลายประการ แต่ที่สำคัญคือการปราบปรามการกราบเป็นกฎหมาย และการให้มีการรับรองโดยสภาที่ปรึกษาของประชาชน

(ก) การปราบปราม ความพยายามครั้งสำคัญของซูการ์โนในอันที่จะวางรากฐานสำหรับตัวเขาเองให้อยู่ในฐานะที่มีอำนาจวิเศษเหนือบุคคลและสถาบันต่าง ๆ ได้กระทำโดยการปราบปรามต่อประธานาธิบดีอินโดนีเซียในวันฉลองเอกราช ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ ภายใต้หัวข้อที่ว่า "จงกลับมาคืนไปสู่การปฏิวัติของเรา" (The Rediscovery of Our Revolution) นับว่าเป็นการปราบปรามที่แสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่ง ความยิ่งใหญ่ทางความคิด ความทะเยอทะยาน จินตนาการ และรูปแบบที่จะเกิดขึ้นแก่การเมืองของอินโดนีเซียโดยกล่าวว่า "ประธานาธิบดีอินโดนีเซียนับเป็นเวลาเกือบ ๑๐ ปีภายหลังจากที่ได้รับเอกราชได้เดินทางออกไปทางจากศูนย์กลางของ

๑๐๘
S. Takdir Alisjahbana, *op.cit.*, p.149.

หลักการและเป้าหมายของการปฏิวัติที่ได้ประกาศเป็นครั้งแรกในวันที่ ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ ทุกที่
 พลังและวิญญาณของการปฏิวัติกำลังจะสิ้นสมหทัยไปทีละน้อย และทำให้อินโดนีเซียต้องเผชิญกับ
 ภาวะการฉีกขาดเป็นห่วงอย่างยิ่ง ชูการ์โนวิจารณ์เหตุการณ์ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๔๕ - ค.ศ. ๑๙๕๐ ว่า
 เป็นขั้นตอนของการสร้างความเข้มแข็งทางกายภาพ เมื่อชาวอินโดนีเซียทั้งหมดยกอำนาจมาได้จาก
 พวกจักรวรรดินิยมโดยกำลังใจและกำลังภายในขณะที่ชนชั้นคนตกอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงประ
 ดุฑทะเลเพลิง การยกอำนาจทำได้โดยการปฏิวัติ ซึ่งเป็นท่วงระยะเวลาที่ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการวาง
 รากฐานและเป้าหมายที่แน่นอน ในการต่อสู้กับจักรวรรดินิยม ชาวอินโดนีเซียทั้งหมดได้รวมพลังทุก
 ส่วนเข้าเป็นมุกคุดคนเดียวกัน และลุกขึ้นมาประจันหน้ากับเนเชอรัลแลนด์ทุกคนอุทิศชีวิตเพื่อเอกราชใน
 ขณะที่ประกาศเอกราช รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๔๕ ของชาวอินโดนีเซียกลายเป็นอาวุธร้ายที่สามารถใช้
 ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง ระยะที่ ๒ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นขั้น
 ตอนแห่งความอยุ่รอด เมื่อชาวอินโดนีเซียคืนพื้นที่คืนมาจากการถูกทำร้าย และการอด ๆ อยาก ๆ ที่
 เกิดขึ้นระหว่างการปฏิวัติ แต่เมื่อพิจารณาจากความรู้สึกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่ ๒ น่าจะเป็น
 ขั้นตอนของการเดินถอยหลังมากกว่า เหตุการณ์ทำให้เห็นว่าอินโดนีเซียกำลังเดินถอยหลังนั้น คือ
 รัฐธรรมนูญที่เป็นฉบับปฐมฤกษ์และศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากสร้างขึ้นโดยวิญญูณแห่งการต่อสู้อย่างหา
 หาญของชาวอินโดนีเซียกำลังจะกลายเป็นความศักดิ์สิทธิ์ลงไป ประชาธิปไตยอินโดนีเซียถูกขายโดยขอ
 ทกลงทีมนั่นใจ อยาดั้มว่าประชาธิปไตยไม่ใช่สินค้าที่ซื้อขายกันได้ แต่ประชาธิปไตยเป็นผลแห่ง
 ความเสียสละของชาวอินโดนีเซียด้วยวิญญูณของการปฏิวัติ การที่ประชาธิปไตยของอินโดนีเซียถูก
 ขายโดยมีเงื่อนไขนั้นหมายความว่ากรมอบอิมปีไตเอออินโดนีเซียจากเนเชอรัลแลนด์ยังไม่สมบูรณ์
 ชูการ์โนโจมตีมุกคุดที่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับหลักการ เจรจาต่อรองระหว่างอินโดนีเซียกับเนเชอรัลแลนด์
 ว่าหลักการเจรจาดูเหมือนเป็นเพียงกลวิธี ไม่ใช่เป้าหมายของการปฏิวัติ ใครก็ตามที่ไม่เข้าใจใน
 เรื่องนี้ มุกคุดผู้นั้นไม่มีวิญญูณแห่งการปฏิวัติ และเป็นผู้ที่ไต่วางยาพิษแก่วิญญูณแห่งการปฏิวัติของ
 ชาวอินโดนีเซีย เพราะมุกคุดเหล่านั้นไต่ลงมือเห็นคี่เห็นชอบไปกับขอตกลงที่ทำกับพวกจักรวรรดินิยม
 เสียแล้ว

ชูการ์โนพยายามทำให้ชาวอินโดนีเซียเกิดความรู้สึกที่ว่าทั้งวิญญูณ หลักการ และวัตถุประสงค์
 ของการปฏิวัติที่เกิดขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๔๕ กำลังถูกโรคร้ายคุกคาม เพราะในสังคมเต็มไปด้วยคนที่คอย

ตัดทวงกำไร ฉวยโอกาส แสวงหาผลประโยชน์ ด้วยเหตุนี้เองหลักการและวัตถุประสงค์ของการปฏิวัติ ถูกเปลี่ยนไปจากทิศทางที่แท้จริงของมัน โดยการกระทำของบุคคลที่มีโรยาพยาธิที่แท้จริงของการปฏิวัติ ประชาชนที่รอบการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม ซึ่งเป็นระบบที่เอาเปรียบและฉ้อโกง ความเห็นของประชาชนผู้เลือกเขาเขาไปนั่งในสภา ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมซึ่งเปิดโอกาสให้ มีการแสวงหากำไรให้กับตนเองในตลอดเวลา พวกนี้ เป็นพวกเผด็จการผลประโยชน์ของประชาชน ๑๑๐

ซูการ์โนพยายามที่จะทำความเข้าใจกับชาวอินโดนีเซียว่าทำไมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่กล่าวมาแล้ว จึงเกิดขึ้น ทั้งนี้เพราะการเบี่ยงเบนออกไปจากวิญญาน หลักการ และวัตถุประสงค์ของการปฏิวัติที่ยิ่ง ใหญ่ ซูการ์โนจึงขอร้องให้ทุกคนหันกลับไปสู่เหตุการณ์ที่ผ่านมา และให้ทุกคนคิดและคิดอีก ทำและทำ อีก สร้างและสร้างอีก เขาพยายามที่จะสร้างอารมณ์ให้ประชาชนเกิดความรู้สึกกลัวและหิวกระหาย ในการปฏิวัติ นอกจากนี้ซูการ์โนยังพยายามที่จะทำให้ประชาชนเห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้อามา จากการเลือกตั้งใน ค.ศ. ๑๙๕๕ และโคเซมารวมทำหน้าที่เป็นสภาร่างรัฐธรรมนูญนั้นเป็นเพียง สัญลักษณ์ของประชาธิปไตยที่หลอกลวง ๑๑๑

เมื่อประมาณความไว้วางใจของประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมแล้ว ซูการ์โนก็หันไปยกย่องสรร เสริญ ความยิ่งใหญ่ของวิญญานแห่งการปฏิวัติ ค.ศ. ๑๙๕๕ ว่า เป็นการปฏิวัติที่จัดอยู่ในระดับเกี่ยวกับการประกาศเอกราชของอเมริกา และการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์ การปฏิวัติทั้ง ๓ แห่งเป็นการแสดง ออกซึ่ง "ความเป็นมนุษยธรรม" เป็นการปฏิวัติที่ไม่สามารถที่จะมาเปลี่ยนแปลงหรือตกลงกันได้โดยมี เงื่อนไข มีหนทางเดียวที่จะแสดงให้ เห็นว่าประชาชนชาวอินโดนีเซียยังจงรักภักดีหรือมี เจตนารวมที่จะ รวมกันพิทักษ์ "เจตนารมณ์ของการปฏิวัติ ค.ศ. ๑๙๕๕" คือการกลับไปใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ และยกเลิกรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๖ เสียเพราะเต็มไปด้วยเงื่อนไขการเจรจาต่อรอง การปฏิรูป เสรี นิยม ขอบเขตแคบ และฉ้อราษฎร์บังหลวงซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ทำให้การปฏิวัติของอินโดนีเซียต้อง อับปางลง เหตุการณ์ทำให้การปฏิวัติต้องอับปางลงระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ค.ศ. ๑๙๕๕ เนื่องจาก

๑๑๐
Ibid., p.150.

๑๑๑
Ibid., p.151.

ประชาชนยังไม่ซาบซึ้งในรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ และวิญญานแห่งการปฏิวัติไม่เข้าใจในความยิ่งใหญ่และความสำคัญในเวทีการเมืองโลกของอินโดนีเซีย ซึ่งเรากำตั้งจะมีประชากรถึง ๑๕๐ ล้านในเร็ว ๆ นี้ เพราะความเป็นจริงในอดีตได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า ชาวอินโดนีเซียไม่เคยอ่อนแอกว่าชาติใดในโลก และเป็นประเทศที่ทรัพยากรอย่างอุดมสมบูรณ์ สิ่งที่สำคัญที่สุดในขณะนี้คือเราต้องรวมพลังกันให้พลังที่ซ่อนเร้นอยู่และที่สามารถมองเห็นรวมเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างแนวร่วมในการปฏิวัติให้บรรลุเป้าหมายของแผนการที่วางไว้ คือ (๑) ไม่ใช่เพียงแต่การบรรลุเป้าหมายของแผนการระยะสั้น คือการจัดหาอาหาร เสื้อผ้า และความมั่นคงภายในประเทศเท่านั้น แต่เพื่อบรรลุเป้าหมายของแผนการในระยะยาวอีกด้วย คือการต่อสู้คืนอิสรภาพจากผลกระทบของลัทธิจักรวรรดินิยมและรักษาเอกลักษณ์ของความเป็นชาติอินโดนีเซียให้ยืนตระหง่านระหว่างการต่อสู้ของโลกฝ่ายตะวันตกกับฝ่ายตะวันออก (๒) สร้างสังคมที่ยุติธรรม มั่งคั่ง และสมบูรณ์ (๓) ทำลายล้างลัทธิจักรวรรดินิยมและสร้างฐานอันมั่นคงถาวรของสันติภาพชนในโลกลง

ซูการ์โนเสนอว่า เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทั้ง ๓ ดังกล่าวข้างต้น จะใช้วิธีการตามระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมนี้ไม่ได้ จึงได้เสนอประชาธิปไตยแบบนำวิถีเข้ามาเพื่อจะได้ใช้ประชาธิปไตยที่วางนี้ในการเสริมสร้างกลไกของรัฐทุกอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายข้างต้น และย้ำว่าการปฏิวัติของอินโดนีเซียที่กำลังเผชิญกับการต่อสู้คืนรณของฝ่ายตรงกันข้ามที่แอบแฝงเข้ามาในรูปของปีศาจร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ลัทธิเสรีนิยม ลัทธิสหพันธนิยม ลัทธิปัจเจกชน ลัทธิเผด็จการ ลัทธิพวกพ้องเครือญาติ ลัทธิศักดินา ลัทธิศักดินา ประกอบด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิง เป็นเรื่องหวังจะสร้างความมั่นคงให้แก่มั่นคงและพวกพ้อง นอกจากนี้ยังแทรกแซงเข้ามาในรูปของพรรคการเมืองและเป็นกบฏเมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้นต้องกลับไปใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ เพราะจะช่วยขจัดความสับสนปรักปรำทั้งหมดทำให้สะอาดบริสุทธิ์ และทุกอย่างจะคงทำความเข้าใจกันใหม่ จัดระเบียบแบบแผนใหม่ สับเปลี่ยนโยกย้ายตกแต่งและทำกันใหม่ สิ่งทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะช่วยกำจุนการเดินทางของอินโดนีเซียต่อไปบนเส้นทางของการปฏิวัติเพื่อบรรลุเป้าหมายขั้นสุดท้าย

๑๑๖ Ibid., p.152.
 ๑๑๗ Ibid., p.153.

ในตอนสุดท้ายของคำปราศรัยได้มีการย้ำถึงความพร้อมเพียงของชาวอินโดนีเซียทั้งมวลและ
 ขอร้องให้ทุกคนสนับสนุน เพราะวัตถุประสงค์ของภารกิจที่จะช่วยให้ประชาชนประสบความสำเร็จ ถัด
 จากการสร้างความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันแล้วก็จะนำไปสู่การสร้างแนวร่วมคณะชาติ ซึ่งหมาย
 ถึงการรวมชาวอินโดนีเซียทั้งมวลเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนกลายเป็นกลไกที่แข็งแกร่งและ
 อำนาจ ซึ่งชูการ์โนเรียกแนวร่วมคณะชาติว่า "เครื่องมือสำหรับสร้างประชาธิปไตย" (democratic
 tool) เพื่อใช้เป็นแกนในการระดมพลังมวลชนหนุนการปฏิวัติ ชูการ์โนย้ำว่าการปฏิวัติจะทำให้
 ให้สำเร็จโดยวิธีการเก่า ๆ นั้นย่อมเป็นไปได้ การปฏิวัติจะสำเร็จใดของสร้างสิ่งที่จำเป็นในการ
 ดำเนินการปฏิวัติเสียก่อน เจนตองเอาชนะอุปสรรคทั้งหลาย แทนการที่จะเอาชนะอุปสรรคใด สิ่งแรก
 ที่ต้องทำคือ การรวมวิญญาณของชาวอินโดนีเซียทั้งหลายเข้ามาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อเป็นพลัง
 บดขยี้อุปสรรคและตัวแทรกซ้อนโดยกล่าวว่า "เราจะไม่เป็นชาติอันดับ ๒ ชาติของเรานั้นยิ่งใหญ่และ
 มีความทะเยอทะยานอย่างสูงส่ง มีอุดมการณ์ที่แรงกล้า มีพลังสร้างสรรค์ที่เหนือกว่า และมีความ
 เห็นวามแนที่ไม่มีใครสามารถทำลายได้ การกลับไปสู่รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ จะทำให้เราพบกับ
 วิญญาณแห่งการปฏิวัติ และความสำเร็จที่เกิดจากพลังทางจิต สามารถผลักดันให้อินโดนีเซียเดินไป
 ข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว เพื่อสร้างพลังอย่างอื่นอันจะเป็นพื้นฐานรองรับการสร้างสรรคทุกสิ่งทุก
 อย่าง เพื่อให้บรรลุอุดมการณ์ทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และทางสังคม ขอให้ทุกคนจงช่วยกัน
 ทำลาย และบดขยี้อุปสรรคความยุ่งยากทั้งหลายอย่างห้าวหาญ"

(๓) การนำความคิดที่เกี่ยวกับอุดมการณ์มาตราเป็นกฎหมาย

สาระสำคัญของคำปราศรัยในวันที่ ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการ
 จัดรูปแบบการเมืองภายใต้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี หัวข้อการปราศรัยครั้งนี้เรียกว่า "ประกาศ
 เกี่ยวกับการเมืองอินโดนีเซีย ๑๗ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๕" (Manifesto Politik Republik
 Indonesia 17 August 1959) หรือเรียกว่า "แมนิปอล - อูสเดก" (Manipol -
 Hsdek) เป็นประกาศการเมืองอินโดนีเซีย ๕ ประการ และมีผลบังคับใช้โดยตราเป็นกฎหมาย

๑๑๘
 Ibid., p.154.

ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ค.ศ. ๑๙๖๐

(ค) การปราศรัย ประกาศการ เมืองอินโดนีเซีย ๕ ประการ ชูการ์โนได้ปราศรัยซ้ำอีก
ครั้งหนึ่งในวันฉลองเอกราช ประจำปี ค.ศ. ๑๙๖๐

(ง) การให้มีการรับรองโดยสภาที่ปรึกษาของประชาชน ปลายปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ประมาณ
เดือนพฤศจิกายน มัคยิสต์ เพอร์มูস্যาวาราทัน รัคยัต ซึ่งทำหน้าที่เป็นสภาที่ปรึกษาของประชาชน
ได้ประกาศอุดมการณ์ของชูการ์โนอย่างเป็นทางการเป็นแนวทางเป็นแนวนโยบายของชาติตามรัฐธรรมนูญ ค.ศ.
๑๙๕๕ โดยกล่าววาทะปราศรัย ๒ เรื่องของประธานาธิบดีได้ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินนโยบาย
คือคำปราศรัยในวันเอกราช ค.ศ. ๑๙๖๐ และคำปราศรัยของชูการ์โน ต่อที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสห
ประชาชาติเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๖๐

๔. โครงสร้างของอุดมการณ์ประชาธิปไตยแบบนำวิถี

เมื่อพิจารณาจากประกาศของมัคยิสต์ เพอร์มูস্যาวาราทัน รัคยัต แล้วพอที่จะแยกโครง
สร้างออกได้เป็น ๒ ส่วน คือ โครงสร้างทั่ว ๆ ไปกับโครงสร้างของรัฐ

๔.๑ โครงสร้างทั่ว ๆ ไปของระบมประชาธิปไตยแบบนำวิถี

สาระสำคัญของคำปราศรัยทั้ง ๒ เรื่องดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าได้มี
การดำเนินงานทางการเมืองต่อไป และได้มีการปรับปรุงอุดมการณ์ซึ่งพร้อมที่จะปฏิบัติเพื่อให้เกิด
ความยุติธรรมทั้งในทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง นอกจากอุดมการณ์แล้วยังแสดงให้เห็นถึง
นิสัยของชาวอินโดนีเซีย วิธีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมทางการเมือง และการไต่หา
สันติภาพในโลกแห่งความสงบและเป็นสมาชิกของครอบครัวใหญ่ คือโลกทั้งมวล ซึ่งไม่มีการแสวงหา
กำไร ข้อได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้นำมาใช้เป็นหลักในการ
ดำเนินงานทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ถ้อยแถลงของรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้มีผลมั่ง
คัมใช้อีกครั้งหนึ่ง และได้ขยายการให้คำแนะนำเพื่อดำเนินการตามหลักการดังกล่าวข้างต้นอีกด้วย

๑๑๕

แผนกแถลงข่าว สถานเอกอัครราชทูตอินโดนีเซีย, อินโดนีเซียปัจจุบัน (พระนคร :
โรงพิมพ์ไทยพิทยา, ค.ศ. ๑๙๖๑), หน้า ๔๔.

ธรรมชาติของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว เริ่มต้นด้วยถ้อยแถลงว่า ดัชนีอาณานิคมจะต้องหมดไปจากโลก และกล่าวถึงความมุ่งหมายของเอกราช คือต้องการตั้งรัฐบาลของอินโดนีเซียซึ่งปกป้องชาวอินโดนีเซียทั้งหมด ตลอดจนปกป้องบ้านเกิดเมืองนอนของอินโดนีเซีย และปรับปรุงสวัสดิภาพทั่วไป ปรับปรุงการดำเนินชีวิตของชาติและช่วยเหลือดำเนินการให้เกิดสันติชนในโลก โดยอาศัยหลักการยืนยันในสันติภาพ และให้ความยุติธรรมแก่สังคม ถ้อยแถลงแห่งรัฐธรรมนูญแสดงถึงหลักการแห่งอุดมการณ์ในสาระสำคัญต่อไปนี้ "สิ่งสำคัญของการปฏิวัติอินโดนีเซียคือการให้อินโดนีเซียหลุดพ้นจากลัทธิจักรวรรดินิยมและลัทธิอาณานิคมตามแผนการซึ่งมีหน้าที่ ๓ ประการ คือ (๑) สถาปนาสาธารณรัฐอินโดนีเซียซึ่งมีโครงสร้างเป็นชาติประชาธิปไตยชาติหนึ่ง และเพียงชาติเดียวมีดินแดนจากซาบังในสุมาตราเหนือถึงเมอรูกีในเกาะกัวกินีตะวันตก (๒) สร้างสังคมใหม่มีความยุติธรรม มั่งคั่ง และอุดมสมบูรณ์ และ (๓) สร้างสัมพันธไมตรีระหว่างอินโดนีเซียกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะประเทศในเอเชียและอเมริกา โดยให้ความเคารพซึ่งกันและกัน และให้ความร่วมมือในการสร้างโลกเสรีพ้นจากลัทธิจักรวรรดินิยมและลัทธิอาณานิคม นำไปสู่สันติภาพโดยสมบูรณ์" ^{๑๑๖}

อุดมการณ์ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีมูลนิธิสำคัญ ๕ ประการ คือ ^{๑๑๗}

ประการที่ ๑ การกลับไปใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ประกันความเป็นเอกราชของอินโดนีเซียเป็นรัฐธรรมนูญที่แสดงถึงวิญญานแห่งการปฏิวัติของอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นนักชาตินิยม โดยอาศัยพลังมวลชนกว่ากลางลัทธิจักรวรรดินิยมทุกชนิด โดยเฉพาะลัทธิอาณานิคมในอินโดนีเซีย และสร้างสังคมนิยมภายในขอบเขตของประเทศประชาธิปไตยประเทศหนึ่งประเทศเดียว โดยอาศัยหลักปัจจัยคิดในการใช้รัฐธรรมนูญนี้อีกครั้งหนึ่ง เป็นการยืนยันว่าอินโดนีเซียจะกลับไปสู่ "แนวทางแห่งการปฏิวัติ" ความมุ่งหมายของการปฏิวัติเฝ้ามองกับความคิดของมนุษย์ในสังคม ดังนั้นความคิดใหม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินงานและความก้าวหน้าเมื่อการปฏิวัติได้เริ่มต้นแล้ว จะหยุดเพียงครึ่งทางไม่ได้ แต่จะต้องดำเนินการต่อไปจนกระทั่งบรรลุความมุ่งหมาย รัฐธรรมนูญ

^{๑๑๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๕.
^{๑๑๗} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๖ - ๕๐.

ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้วางรากฐานที่จำเป็นสำหรับดำเนินการปฏิวัติของอินโดนีเซียต่อไป เพราะได้กำหนดหลักอุดมการณ์คือปรัชญา และได้วางโครงการให้ความมั่นคงแก่รัฐบาล

ประการที่ ๒ ลัทธิสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซีย การใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ หมายถึงการใช้ลัทธิสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซีย การปฏิวัติอินโดนีเซียเป็นการก่อกำเนิดพรรคจักรวรรดินิยมและต่อต้านลัทธิเจ้าผู้ครองนครไม่มีความมุ่งหมายในการก่อกำเนิดรัฐ รัฐบาลเผด็จการหรือประเทศนายทุน แต่เป็นการตั้งเจตนาที่ประชาธิปไตยโดยอาศัยหลักปฏิบัติ โภคทอง-รยอง ควบคู่ความเฉลียวฉลาดและความยุติธรรมของประชาธิปไตยซึ่งรองรับกำลังทั้งหมดของประชาชน ในระหว่างการปฏิวัติ ความมุ่งหมายในระยะสั้น คือปฏิบัติตามโครงการของรัฐบาลปัจจุบันนี้ให้บังเกิดความพอใจแก่ประชาชนเพื่อให้ความมั่นคงทั่วทั้งอินโดนีเซีย และทำการรณรงค์ต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยมต่อไปโดยเฉพาะเกี่ยวกับเกาะนิวกินีตะวันตก ส่วนความมุ่งหมายในระยะยาว คือสร้างสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซีย โดยอาศัยหลักลัทธิสังคมนิยม ซึ่งได้ปรับปรุงให้เข้ากับสถานการณ์ในอินโดนีเซีย ประชาชนชาวอินโดนีเซีย ชนชนกรรมเนียบประเพณี จีวิทยา และวัฒนธรรมทางการเมืองของชาวอินโดนีเซีย

ประการที่ ๓ ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี จะไม่สามารถสร้างสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซียได้ เมื่อยังมีการดำเนินงานตามหลักลัทธิการเมืองสายกลาง ลัทธิสังคมนิยมหมายถึงการจำกัดลัทธิเสรีนิยมอย่างไม่มีขอบเขต ปรัชญาที่ใดกำหนดขอบเขตของลัทธิสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซีย ซึ่งทำหน้าที่แนะนำให้แก่ประชาธิปไตยอินโดนีเซีย ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีเป็นประชาธิปไตยอาศัยหลักการของครอบครัวโดยปราศจากความสับสนอลหม่านของลัทธิการเมืองสายกลาง และการถืออำนาจของผู้เผด็จการ เพราะระบบดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการสร้างลัทธิสังคมนิยม จัดตั้งองค์การ ปรับปรุงงานทุก ๆ ด้าน จนกว่าสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซียจะได้เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ เพราะว่าเป็นการปรับปรุงองค์การทางการเมือง องค์การทางเศรษฐกิจ และองค์การทางสังคมเสียใหม่ ให้สอดคล้องกับความสำคัญของการปฏิวัติ หลักปรัชญา เป็นแนวทางในการปรับปรุงงานทุกด้าน องค์การและสมาคมซึ่งขัดต่อหลักดังกล่าว และไม่สนับสนุนการปฏิวัติก็จะต้องไม่ได้รับอนุญาตให้ตั้งขึ้น โดยหลักการนี้การปรับปรุงเรื่องพรรคการเมือง หนังสือพิมพ์ และสถานศึกษาได้กระทำไปแล้ว และโดยหลักการนี้การปรับปรุงจะได้ดำเนินการต่อไป รวมทั้งการปรับปรุงเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตามจะมีความสำคัญเพียงใด

ที่เราจะต้องมีอุดมการณ์และแนวทางอย่างอื่น สำหรับดำเนินการปฏิบัติจะต้องกล่าวว่าเป็นบทบาทของผู้นำที่จะดำเนินการตามโครงการที่มีความสำคัญมาก

ประการที่ ๔ เศรษฐกิจแบบนำวิถี ซึ่งปรากฏอยู่ในมาตรา ๓๓ แห่งรัฐธรรมนูญ ก.ศ. ๑๙๕๕ ว่า จะกองจัดการเรื่องเศรษฐกิจโดยอาศัยหลักและวิธีการของรัฐวิสาหกิจ รัฐจะต้องควบคุมการผลิต ซึ่งมีความสำคัญต่อประเทศ ประชาชนโดยส่วนรวม เป็นแผ่นดิน น้ำและทรัพยากรอันอุดมสมบูรณ์ รัฐจะต้องควบคุมและการดำเนินงานให้เป็นไปตามความต้องการนี้จะต้องมีการปรับปรุงเครื่องมือในการผลิตและจำหน่าย สิ่งสำคัญในเรื่องนี้ได้แก่โครงการปฏิรูปที่ดิน ทูน และกำลังทั้งหมดในสังคมอินโดนีเซีย จะต้องรวมอยู่ในโครงการสร้างและพัฒนากิจการที่ก่อตั้ง เริ่มต้น ทูนและกำลังที่มีอยู่ภายในประเทศอินโดนีเซีย จะถูกระดมมาใช้ในการปฏิบัติ โดยหลักการแล้วในการพัฒนาประเทศอินโดนีเซียควรใช้ทุนของอินโดนีเซียเอง ถ้าจำเป็นต้องหาทุนมาจากต่างประเทศจะได้ วิชาวิจัยมีแทนที่จะให้ชาวต่างชาติมาลงทุน แต่เงื่อนไขที่เด็ดขาดของทุนที่จะใดมาจากต่างประเทศจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของอินโดนีเซีย ไม่ดำเนินงานที่เป็นการขัดแย้งกับการปฏิบัติที่จะต้องดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง ไม่เป็นการบ่อนทำลายเศรษฐกิจหรือให้การสนับสนุนที่ตรงกันข้ามกับการปฏิบัติของอินโดนีเซีย

ประการที่ ๕ เอกลักษณะของชาติ ในระหว่างความพยายามเพื่อให้มีการปฏิบัติเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง อินโดนีเซียจะต้องรักษาเอกลักษณะของชาติในทางกลางการชักนำว่าควรจะไปทางไหน หรือสร้างเอกลักษณะขึ้นมาอย่างไร ในปัจจุบันได้เรียนรู้จากโลกแห่งความอดทนนั้นในขณะที่จะก้าวต่อไป เพื่อความมีระเบียบใหม่ ประชาชนจะกองทำการรณรงค์ต่อต้านลัทธิจักรวรรดินิยม ส่วนรัฐบาลจะกองป้องกันและทำการพัฒนาวัฒนธรรมของชาติ จะต้องพยายามส่งเสริมให้ประชาชนมีความเฉลียวฉลาด และมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความสามัคคี การรวมกำลังเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตามหลักการของโกทอง - โรยง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเอกลักษณะของชาติ

ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการใช้รัฐธรรมนูญ ก.ศ. ๑๙๕๕ การดำเนินงานตามลัทธิสังคมนิยมแห่งอินโดนีเซีย การยึดหลักตามระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี เศรษฐกิจแบบนำวิถี และการสร้างเอกลักษณะของชาติ เป็นการรับเอาการแสดงออกของชาวอินโดนีเซีย และอุดม

การตั้ง ๕ ประการ ทางก็เป็นอิสระ และเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน เป็นการชี้ให้เห็นอุดมการณ์ของอินโดนีเซีย และแสดงถึงแนวทางในการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

๔.๒ โครงสร้างของรัฐ อินโดนีเซียภายใต้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี มีโครงสร้างที่สำคัญคือ โครงสร้างของรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ และโครงสร้างในการบริหารงาน^{๑๑๘}

๔.๒.๑ โครงสร้างของรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ซึ่งจะทำให้เห็นถึงการตั้งองค์การทางการเมืองของรัฐ เพราะรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวเป็นพื้นฐานรองรับระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีซึ่งเป็นเสมือนตัวประกันระบบดังกล่าว เพราะเป็นรัฐธรรมนูญของประเทศเอกราช อันเป็นผลเนื่องมาจากการกระทำที่ตกลงกันมาในประเทศเอกราช ซึ่งเป็นรากฐานของเอกราชใหม่ และได้บัญญัติเกี่ยวกับความสำคัญ และแนวทางการปฏิบัติ ตลอดจนความสำคัญก็โดยมีเป้าหมายอย่างเดียวกัน และเป็นประชาธิปไตย อาศัยหลักความคิดเกาแกของอินโดนีเซีย เช่น โภคทอง - ไรยอง คือการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพอร์วากิฮัน โคแกหลักการมีตัวแทน และมุสยาวาราเป็นการพิจารณาปัญหาโดยการปรึกษาหารือ เมื่อเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๐ และรัฐธรรมนูญฉบับอื่น ๆ แล้ว จะเห็นว่ารัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นเอกสารที่สั้นและย่อใจอย่างกระต๊าก แต่ความเหมาะสมอยู่ที่การยืดหยุ่นได้อย่างคล่องตัว เพราะรัฐธรรมนูญดังกล่าวได้กำหนดหลักการและโครงสร้างเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐไว้อย่างกว้างขวาง และกำหนดสวัสดิสภาพของประชาชน โดยเฉพาะประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชใหม่ ๆ ย่อมเป็นเรื่องพิสูจน์การผูกพัน ทางความคิดและความรู้สึกที่เกิดขึ้นในสมัยแห่งความเจริญก้าวหน้ากับสมัยเปลี่ยนแปลง ส่วนบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้โดยง่าย ตามความต้องการของกาลเวลาและสิ่งแวดล้อมทางการเมือง เรื่องสำคัญอันนับแรกในการกลับไปใช้รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ คือหลักประกันการดำเนินงานตามระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีไม่เหมือนรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๐ ซึ่งใช้ระบบรัฐสภาตามแบบอย่างของตะวันตก โดยยึดหลักที่ว่าภารกิจบวกรับหนึ่งนับเป็นเสียงส่วนใหญ่ และมีการแข่งขันกันระหว่างพรรคการเมือง ทำให้ชุมชนขาดความเข้าใจก่อให้เกิดความฉืดหวังและเฉื่อยชา รัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ มีเพียง ๓๓

^{๑๑๘} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๓ - ๓๕.

มาตรา เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการบริหารประเทศในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ๔ มาตรา และเพิ่มเพิ่มเติม
 เชนาอีก ๒ มาตรา รวมกับมีบทนำใน ๔ บรรทัดของบทนำนั้น โลกดาวประณามลัทธิอาณานิคมรูปแบบ
 แบบต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลก การรณรงค์เพื่อเอกราช การประกาศเอกราช และถอยแดงเกี่ยวกับ
 ความมุ่งหมายและหลักการ ความความในบทนำของรัฐธรรมนูญจะกำหนดความเป็นเอกราชของอินโด
 เนเซียไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ ซึ่งจะมีสภาพเป็นสาธารณรัฐ อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน
 และยึดหลักดังนี้ เรือในพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่องค์เดียว ให้ความเป็นธรรม และความเจริญก้าวหน้าแก่
 มนุษย์ ความสามัคคีของอินโดเนเซีย และเป็นประชาธิปไตย ซึ่งดำเนินงานด้วยความฉลาดของยูเน
 ตาง ๆ ในการพิจารณาเรื่องราวต่าง ๆ อย่างฉันทมิตร ขณะเดียวกันให้ความยุติธรรมแก่ชาวอินโด
 เนเซียทั้งหมด อาศัยหลักการนี้ ความมุ่งหมายที่จะดำเนินงานคือจัดตั้งรัฐบาลอินโดเนเซียซึ่งจะทำ
 หน้าที่ป้องกันประเทศและชาวอินโดเนเซียทั้งหมด ให้จัดสวัสดิการแก่ทุกคนในสังคม พัฒนาชาติ และ
 ช่วยเหลือเพื่อจรรโลงสันติภาพของโลกโดยอาศัยหลักความมีอิสรภาพยึดมั่นในสันติวิธี และให้ความ
 ยุติธรรมแก่สังคม

ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้กำหนดโครงสร้างของรัฐไว้ด้วยโดยกำหนด
 ให้อินโดเนเซียเป็นรัฐเดี่ยวมีรูปปลัดขณะเป็นสาธารณรัฐ มีองค์การทางการเมืองที่สำคัญรวม ๖ องค์
 การด้วยกัน คือ (๑) สภาที่ปรึกษาของประชาชน (Madjelis Permusyawaratan Rakyat)
 (๒) สถาบันประธานาธิบดี (The President) (๓) สภาผู้แทนราษฎร (Dewan Perwa-
 kilan Rakyat) (๔) ศาลสูงสุด (Mahkamah Agung) (๕) สภาที่ปรึกษาสูงสุด
 (Dewan Pertimbangan Agung) และ (๖) สภาควบคุมการเงินแห่งรัฐ (Badan Peme-
 riksa Keuangan)

ในการประกาศใช้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีตามกฎีกาลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ค.ศ.
 ๑๙๕๙ ได้เพิ่มองค์การทางการเมืองอีก ๓ องค์การ คือ (๑) สภাজักวางแผนแห่งชาติ (Dewan
 Perantjang Nasional) (๒) องค์การควบคุมการดำเนินงานและเครื่องมือของรัฐ
 (Badan Pengawas Kegiatan Aparatur Negara) และ (๓) แนวร่วมคณะชาติ
 (Front Nasional)

สภาที่ปรึกษาของประชาชนเป็นองค์การทางการเมืองที่ใช้อำนาจอธิปไตยแทนชาวอินโด-

นี้เขียน ซึ่งเป็นองค์การสูงสุดแห่งรัฐ และเป็นสภาหนึ่งทางหากแยกจากสภานิติบัญญัติหรือสภาผู้แทน
 ราษฎร สำหรับสภาผู้แทนราษฎรนี้รวมอยู่กับสภาที่ปรึกษาของประชาชนด้วย เพราะสภาดังกล่าว
 ประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมด ของสภาผู้แทนราษฎร รวมกับผู้แทนจากท้องถิ่น และกลุ่มอาชีพต่าง ๆ
 ในสังคม อันได้แก่ชาวนา กรรมกร นักวิชาการ ทหาร อื่น ๆ การเลือกตั้งในสภาที่ปรึกษาของ
 ประชาชน ของมีการเปลี่ยนแปลงอย่างน้อย ๕ ปีต่อ ๑ ครั้ง การกจอันคัมแรกคือ พิจารณารัฐธรรมนูญ
 นโยบายของประเทศ ทำการเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี และบุคคลผู้รับผิดชอบ
 ในการดำเนินตามนโยบายนั้น ๆ สมาชิกของสภาที่ปรึกษาของประชาชนได้มาจากการแต่งตั้งจน
 กว่าจะมีการเลือกตั้งทั่วไป การแต่งตั้งเมื่อ ๑๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ โดยประกาศของประธานาธิบดี
 ที่ ๒/๑๙๕๕ ระเบียบข้อบังคับของประธานาธิบดีที่ ๑๒/๑๙๕๕ และแนวปฏิบัติของประธานาธิบดี
 ที่ ๑๙๕/๑๙๖๐ ประกอบด้วยสมาชิก ๒๑๑ คน คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๒๘๖ คน ผู้แทนท้องถิ่น
 ต่าง ๆ รวม ๒๔ ท้องถิ่น ๕๐ คน ผู้แทนกลุ่มอาชีพต่าง ๆ รวม ๒๐ กลุ่มอาชีพ ๒๓๕ คน ได้ประชุม
 ครั้งแรกในวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ถึงวันที่ ๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ ดงมติเรื่องสำคัญ ๒ เรื่อง คือ
 (๑) ให้ความเห็นร่วมกับองค์การทางการเมืองของอินโดนีเซีย ว่าเป็นแนวนโยบายของชาติ และ
 (๒) รับรองโครงการพัฒนาการทั้งหมดเป็นแนวนโยบายในการพัฒนาการด้านต่าง ๆ

สภานิติบัญญัติ เป็นสถาบันที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารสูงสุด อยู่ในตำแหน่ง
 คราวละ ๕ ปี และมีสิทธิที่จะเข้ามาสมัครรับเลือกตั้งอีก เมื่อได้รับมอบอำนาจจากสภาที่ปรึกษาของ
 ประชาชน จะทอปฏิบัติตามนโยบายของประเทศ ดังนั้นประธานาธิบดีเป็นผู้ช่วย และรับผิดชอบ
 สภาที่ปรึกษาของประชาชนในการดำเนินงานบริหารของประเทศ อำนาจและความรับผิดชอบอยู่ใน
 กำมือของประธานาธิบดี ส่วนรัฐมนตรีเป็นผู้ช่วย และรับผิดชอบต่อประธานาธิบดี ประธานาธิบดีเป็น
 ผู้บัญชาการทหารสูงสุด มีอำนาจสูงสุดเหนือกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ และตำรวจ นอก
 จากนี้ประธานาธิบดียังมีอำนาจพิเศษตามปกติในฐานะประมุขแห่งรัฐ แต่งตั้งและปลดรัฐมนตรี แต่ง
 ตั้งทูตและกงสุลไปประจำทางประเทศ และทูตของทางประเทศจะต้องได้รับความเห็นชอบจาก
 ประธานาธิบดี โดยผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร ประธานาธิบดีมีอำนาจในการประกาศ
 สงครามเช่นสัญญาสงบศึก และทำสัญญากับทางประเทศ ในคานภายในประเทศ ประธานาธิบดีมี
 อำนาจในการประกาศภาวะฉุกเฉินให้ความคุ้มครองและนิรโทษกรรมให้ตำแหน่งและเหรียญตรา
 และเครื่องหมายอันมีเกียรติอย่างอื่น ในคานกฎหมายประธานาธิบดีมีอำนาจตรากฎหมายด้วยความ
 เห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎร และของทำงานร่วมกับสภาผู้แทนราษฎรอย่างดีที่สุด เพราะจะต้องได้

รับความเห็นชอบจากสภาในการตรากฎหมายกำหนดรายรับรายจ่ายของประเทศ ทั้งนี้ประธานาธิบดีและสภาจะต้องทำงานคู่กันไป แม้ประธานาธิบดีจะไม่ทรงรับผิดชอบต่อสภา แต่มีอำนาจจำกัดตามที่สภาโดยมอบหมายให้ และในการดำเนินงานตามนโยบายอันกว้างขวางที่สภามอบให้ประธานาธิบดีจะต้องให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด

สภาผู้แทนราษฎร ตามปกติมีการประชุมอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง กฎหมายทุกฉบับจะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจะต้องได้รับความเห็นชอบจากฝ่ายบริหาร และร่างกฎหมายที่ฝ่ายบริหารเสนอจะต้องทำความตกลงกับสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นที่ยอมรับเสียก่อน ในยามฉุกเฉินประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะวางระเบียบข้อบังคับของรัฐบาลเกี่ยวกับการตรากฎหมายและระเบียบข้อบังคับนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาในการประชุมคราวต่อไป ถ้าไม่เห็นชอบด้วยอาจเกิดอันตรายแก่การแต่งตั้งสมาชิกเป็นครั้งแรกเมื่อ ๒ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ นั้นแต่โดยประการที่ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี มีสมาชิกทั้งหมด ๒๕๖ คน ประกอบด้วยผู้แทนราษฎร ๑๓๐ คน จากพรรคการเมือง ๙ พรรค กลุ่มอาชีพ ๒๐ กลุ่ม มีผู้แทน ๑๕๑ คน และผู้แทนจากเกาะนิวกินีวันละ ๑ คน

สภาที่ปรึกษาสูงสุด เป็นสภามีที่คอยช่วยเหลือประธานาธิบดีในการปกครองประเทศ สมาชิกประกอบด้วยผู้แทนพรรคการเมือง กลุ่มอาชีพ และผู้แทนท้องถิ่น มีสมาชิก ๔๕ คน แต่งตั้งครั้งแรกใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ผู้แทนพรรคการเมือง ๑๖ คน ผู้แทนท้องถิ่น ๔ คน และผู้แทนกลุ่มอาชีพอีก ๒๕ คน รองประธาน ๑ คน มีอำนาจเป็นรัฐมนตรีอยู่ในคณะรัฐมนตรี

ศาลสูงสุด เป็นองค์กรยุติธรรมสูงสุดของประเทศ ซึ่งมีอิสระในการพิจารณาราคาคดี แต่ต้องสอดคล้องกับระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี และประธานาธิบดีมีอำนาจแทรกแซงได้

สภาควบคุมการเงินแห่งรัฐ ควบคุมการคลัง และตรวจสอบการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเงินทั้งหมด ไม่ขึ้นต่อฝ่ายบริหารแต่ต้องเสนอผลงานต่อสภาผู้แทนราษฎร

สภาจัดวางแผนแห่งชาติ มีหน้าที่วางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแบบนำวิถีและพัฒนาพลเมืองเป็นการพัฒนาทั้งด้านวัตถุและจิตใจ เพื่อให้เกิดความยุติธรรมและความเจริญก้าวหน้าในสังคม มีสมาชิก

ทั้งหมด ๗๗ คน แยกกันใน ค.ศ. ๑๙๕๕ และโดยกรวางแผนพัฒนาการในขั้นแรกระยะ ๕ ปี ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๐ - ค.ศ. ๑๙๖๕ นี้สำเร็จ

องค์การควบคุมการดำเนินงานและเครื่องมือของรัฐ ซึ่งทำหน้าที่คอยควบคุมการดำเนินงานและเครื่องมือของรัฐทั้งในส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น รับคำร้องทุกข์จากประชาชนและหน่วยราชการในเรื่องที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานได้เริ่มแรกตั้งครั้งแรกใน ๑๙๕๕ มีสมาชิก ๕ คน ประธาน ๑ คน

แนวร่วมคณะชาติ เป็นองค์การรวมพลังมวลชนชาวอินโดนีเซียให้เข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติของชาติ และทำหน้าที่กระตุ้นเตือนสังคมทุกชั้น เพื่อให้การปฏิบัติของชาติได้บรรลุผลโดยสมบูรณ์ โดยเฉพาะในการดำเนินงานด้านการพัฒนาการแนวร่วมคณะชาติ แม้ว่าจะไม่เป็นองค์การของรัฐตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ แต่เป็นองค์การที่ช่วยเหลือฝ่ายบริหารคล้ายกับเป็นเครื่องมือของรัฐ ตามประกาศของประธานาธิบดีฉบับที่ ๑๖๕/๑๙๖๐ โค้ดกษาธรรมนูญของแนวร่วมคณะชาติ และได้จัดตั้งคณะกรรมการบริหารงานจำนวน ๗๐ คน โดยมีประธานาธิบดีเป็นประธาน และคณะกรรมการบริหารประจำ อันประกอบด้วยกรรมการ ๑๐ คน และสำนักงานเลขาธิการประกอบด้วยเลขาธิการ ๑ คน ผู้ช่วย ๔ คน และได้ตั้งคณะกรรมการภูมิภาค และสาขาทั่วประเทศ

๔.๒.๒ โครงสร้างการบริหารงาน แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ก. ส่วนกลาง ประธานาธิบดีในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหาร มีคณะรัฐมนตรีเป็นผูช่วยรับผิดชอบงานของแต่ละกระทรวง หรือเป็นรัฐมนตรีคอยปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมาย ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนคณะรัฐมนตรีภายใต้ระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถี เรียกว่า "คณะรัฐมนตรีทำงาน" หมายความว่า เป็นคณะรัฐมนตรีไม่สังกัดพรรคการเมืองใด แยกกันใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ คณะรัฐมนตรี เรียกว่า "สภารัฐมนตรี" นอกจากประธานาธิบดีเป็นประมุขฝ่ายบริหารแล้ว ยังมีรัฐมนตรีคนที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้ช่วยที่สำคัญของประธานาธิบดี มีฐานะเทียบเท่ากับนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีคนที่ ๑ ดังกล่าว ยังมีผู้ช่วยอีก ๒ คน หน่วยงานส่วนกลางมีทั้งหมด ๒๗ กระทรวง ซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวง และมีรัฐมนตรีช่วยอีก ๗ คน ซึ่งเป็นเสนาธิการ

ทหารทั้ง ๔ กองทัพ รองประธานสภาที่ปรึกษาสูงสุด รองประธานสภาจังหวัดวางแผนแห่งชาติ และ
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี และยังมีรัฐมนตรีด้อยอีก ๓ คน ปฏิบัติหน้าที่พิเศษ

๗. ส่วนภูมิภาค ได้จัดการให้สอดคล้องกับระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีที่สำคัญ คือ
ให้สิทธิปกครองตนเองในส่วนภูมิภาค โดยยึดหลักการพัฒนาการและความสามารถของภาคนั้น ๆ
ประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งรัฐบาลส่วนภูมิภาคต้องมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับรัฐบาลกลาง
ส่วนการปกครองในท้องถิ่นให้เจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของบุคคลเพียงคนเดียว
เรียกว่า หัวหน้าท้องถิ่น (Kepala Daerah) ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลาง นอกจากนี้ยัง
แบ่งแยกท้องถิ่นออกเป็นประเภท ๆ คือ ท้องถิ่นปกครองตนเองประเภทที่ ๑ หมายถึง จังหวัด รวม
๒๑ แห่ง ท้องถิ่นพิเศษ ๑ แห่ง ท้องถิ่นปกครองตนเอง ประเภทที่ ๒ หมายถึงพื้นที่ซึ่งเป็นตำบล
ภายในจังหวัด รวม ๒๐๕ แห่ง และท้องถิ่นปกครองตนเองประเภทที่ ๓ คือเทศบาล รวม ๔๗ แห่ง
ในส่วนภูมิภาคองค์การบริหารงานประกอบด้วยหัวหน้าท้องถิ่น และสภาผู้แทนราษฎรท้องถิ่น ในการ
ปฏิบัติหน้าที่คณะกรรมการปกครองทำหน้าที่ช่วยเหลือหัวหน้าท้องถิ่น ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง
หัวหน้าท้องถิ่น สำหรับท้องถิ่นที่ปกครองตนเองประเภทที่ ๑ และท้องถิ่นพิเศษ ส่วนหัวหน้าท้องถิ่นที่
กล่าวนั้นจะได้รับการแต่งตั้งหรือถอดถอนโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยความเห็น
ชอบของประธานาธิบดี

๕. ผลที่ได้รับ

ในการที่ผู้การในวาระระบบประชาธิปไตยแบบนำวิถีมาใช้อย่างกว้างขวางนับตั้งแต่ ค.ศ.
๑๙๖๐ เป็นต้นมาเท่าที่กล่าวมาแล้วย่อมเป็นการแสดงให้เห็นว่าอำนาจทุกอย่างภายในรัฐถูกรวมมา
ไว้ที่มือที่พลและการบังคับบัญชาของเขา ซึ่งการกระทำเช่นนี้ย่อมเป็นที่พึงใจแก่บุคคลที่รักษา
อำนาจทางการเมืองระหว่าง ค.ศ. ๑๙๕๐ - ค.ศ. ๑๙๖๔ ตลอดจน เพราะภายใต้การคุมการตั้ง
กล่าว ซึ่งมีรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ เป็นฐานรองรับยอมเปิดทางให้ผู้การในใช้อำนาจที่ไม่ชอบเขต
จำกัด แยกตั้งเจ้าหน้าที่ทุกตำแหน่งในองค์การทางการเมืองแทนการเดือกทั้ง ไม่มีการวางดุลย์
อำนาจระหว่างองค์การทางการเมือง จึงยังผลให้ผู้การในอยู่เหนือบุคคลและสถาบันต่าง ๆ กล่าว
คือไม่ทรงรับผิดชอบต่อบุคคลหรือสถาบันใด ๆ และไม่ทรงรับผิดชอบต่อประชาชนอีกด้วย เขาจะใช้อำนาจ
อย่างไรก็ได้ไม่มีบุคคลหรือสถาบันใดที่ท้วง แนวนวามบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ค.ศ. ๑๙๕๕ ได้

ได้กำหนดให้สภาที่ปรึกษาของประชาชนเป็นองค์การทางการเมืองสูงสุดภายในประเทศก็จริง แต่อยู่ที่
อยู่ที่องค์การในฐานะประธานก็คืออัยการใน.